

SZAVAK A MÉLYBŐL

- PARTRA VETETT GONDOLATOK -

ÍRÓ ALKOTÓK
KLUBJA

2018

4 / 1

Szavak a mélyből

ANTOLÓGIA

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

2018/1.

HU ISSN 2498-6429

RÓLUNK:

2016 januárjától Győrben, a Marcalvárosi Fiókkönyvtárban találkozunk havonta minden negyedik pénteken. A klub nyitott minden írni szerető ember számára. Fontos a személyes részvétel, hogy megismerjük egymást, és nem csak az alkotásainkon keresztül. Minden hónapban saját részünkre és 3 győri könyvtárnak újságot készítünk, melyben 2 fejezet van, az elsőben a közös témára írt alkotások, a másodikban pedig szabadon ajánlott írásaink kerülnek be. Negyed évente a közös témára írt versekből és prózákból elektronikus kötet készül.

Ebben az antológiában is három témát jelentetünk meg:

Tomboló fény
Ezüsthegy
Tibetben lélek

*Kellemes időtöltést kívánunk
minden olvasónknak!*

Alkotók:

Balassa Péter

Csapucha Rudolf

Dittrich Panka *(szerkesztő)*

Halász István

Jakab Ibolya Shanti

Kerecsényi Éva *(lektoráló)*

Krajtsovits Katalin

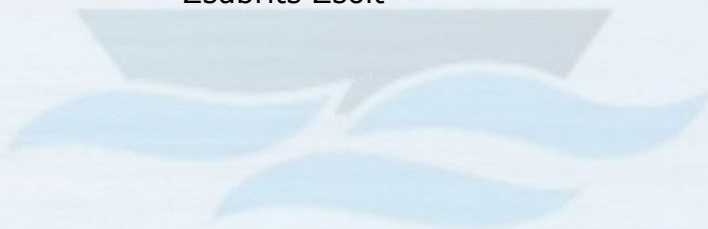
Ötvös Dia *(borítóterv)*

Ötvös Németh Edit

Tarsoly Beke Tamás

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Zsubrits Zsolt

TOMBOLÓ FÉNY

Tarsoly Beke Tamás

A Kikelet násztánca

Március vége van...felébredt az alvó világ.
Megjelent a pimasz kikerics, és a szűzies hóvirág...
Vajúdik a Természet ...egy másik gúnyát szül,
boldogan dobja le a fehéret és lüktetón újrazöldül...

Halni készül a Tél. Megadja magát lassan a Kikeletnek.
Zúzmarák az ablakomon búcsút integetnek...
A napsugár is körbeudvarolja a frigid jégcsapot
s megsimogat a földben minden szunnyadó magot...

Ébresztő! Éneklj egy fülemüle a fülembe
Belopja a reményt fáradt, öreg szívembe...
Mily' nagy ereje van a megújulásnak...
Nincs már helye a búnak, a szomorkodásnak!

Mert addig udvarol, addig hízeleg a Tavasz,
hisz oly fondorlatos, és oly ravasz...
Addig járja a termékenység önfeledt táncát
míg a Tél végül beadja karcsú derekát...

S a víz átka végre megtörik. A fa ágai felengednek.
Szerelembe esnek a napfényel és kirügyeznek.
Kertünk végében a kis patak jege is meg-megrepedez.
A fagyos eresz is elveszti az esztét és lassan csorogni kezd ...

A tomboló fény

Az óra fele már eltelt. Előtte az állványon, várva az ecset kiáradni vágyó érintésére, fehéren vibrált a festővászon. Ő nézte a ragyogó fehérséget, és nem bírt a feladatra koncentrálni. Csak az öreg koldus szavai csengtek egyre a fülében, elragadva minden figyelmét valahová messze, az eredménytelen gondolatok mocsarába.

- Szenvedsz, barátom... -mondta a vén. - De titkolod, hogy a szenvedést te magad választottad, a tettek lehetőségei helyett... Mert bármit megkaphatsz, bármit elérhetsz. Nincsenek korlátok. Csak le kell írnod, vagy meg kell festened, és a tiéd! - mosolyában volt valami mélységes szelídség és magabiztosság. - Állj be a bujdosók közé, akik inkább a föld alá menekülnének, csakhogy a sorsukat elkerüljék... Vagy légy bátor! És indulj el azon az úton, ami a boldogság útja! Nem kell sietned, egy egész életed van dönteni... - Ezzel elfordult a fiútól, lazán vállára csapta szakadt-koszorú tarisznyáját, és egyszerűen lelépett...

Ő pedig állt ott, hosszú percekig, és nem tudta, mit kezdjen az iménti szavakkal.

Furcsa dolgok az álmok. Néha olyan valóságízűek. Olyan tiszták, tele érzelmekkel, illatokkal és emlékekkel. Létezik az, hogy a jövő hagy maga előtt emlékeket? Hogy is van ez a dolog az idővel?

- David! Te még semmit sem csináltál! Jó lesz, ha behúzol! - sisteregte a padtársa, és az órájára mutatott.

- Hol jársz már megint? Igazán leszállhatnál már a földre! Összesen 10 perced maradt! Szívtál valamit? Nem tetszenek a pupilláid! - ciccegte.

- Dehogy! Hagyjál már békén! Figyelj, mindjárt megmutatom neked, hogy a nagyok ezt hogy csinálják!

Találomra nyomkodta ki a temperákat a festékes palettára, és bőszén kevergetni kezdte, össze-vissza a különböző színeket.

- Most meg mi a csudát csinálsz?

- Megkeresem a megfelelő színeket!

- Így?

- Miért, tudsz jobbat?

- Nem értelek...

- Keresem a ragyogás színét! Figyelj csak, mire az órának vége, kész leszek! - kacsintott a társra.

- Van még két perced... Még hogy a ragyogás színe... Te bolond vagy!

- Lehet! De már csak néhány másodpercig...

- Te tudod. Szerencsére, én már végeztem.

- Csak abba hagytad! A képedről rengeteg lehetőség hiányzik!

- Na, hagyjál békén! Te tényleg bolond vagy!

- Igen... Most már én is ezt kell, hogy gondoljam magamról!

A tanár összehajtogatta az újságot, köhintett egyet, és felállt. Jobb felé indulva kezdte nézegetni az elkészült festményeket.

- Ma könnyű feladatot adtam, remélem mindenki sikeresen megbirkózott vele... Aham... Ahamm... Ó, ez

egészen... Igen... Kicsit lehetett volna színesebb... Ez meg kontúrozottabb... Világosabb.. Egész elfogadható... Na, ez ötletes!... Klassz! Ez tetszik! Ez sem rossz... David? Ez meg mit jelentsen?

- Tanár úr kérem, ennek a képnek a címe elé fontos, hogy elmeséljem a legutóbbi álmomat...

- David, ha ezt meg tudod indokolni, talán adok egy kettest! Te nem csináltál semmit, azon kívül, hogy az ecsetet és a palettát összekented temperával!

- Elmondom, mi ihlette ezt a képet... Társai felé fordult, mintha csak azoknak tartozna magyarázattal...

-Első pillantásra azt gondolhatnátok, tényleg így van. Talán tényleg nem csináltam semmit? Ugyanakkor lehet, hogy rossz a hozzáállásotok... Talán a tanár úr is így lehet velem, nem tudom. - kis hatásszünetet tartott.

- Álmomban egy bölcs, aki valahonnét elém került, és ugyanolyan követhetetlenül néhány szó után le is lépett, azt mondta nekem, hogy szenvedek. Nem értettem, mire céloz. Aztán meg azt mondta, hogy ezt a szenvedést én magam választottam... Nos, erre már én sem tudtam mit mondani. De sokat, nagyon sokat gondolkodtam a dolgon. Aztán megértettem valamit... Mielőtt ő jött, és miután ő elment, minden ugyanaz volt. Kivéve a lehetőségét annak, hogy ezen az ugyanazon elgondolkojnak. Nem tett velem semmit. Mégis, úgy érzem, megváltoztam a találkozás óta... Megtudtam valamit arról, ki vagyok. A felismeréssel lettem gazdagabb. Ami sem nem látszik, sem nem hallatszik ki belőlem... Még én magam sem tudom, milyen mélységei vannak a felismerésemnek. Mert valahogy nem tudom időhöz kötni. Olyan, mintha mindig is lett volna, csak nem vettem eddig észre. Már az idősíkon történtek sorrendiségének gondolata is

megszédít. Mert ha sokáig kutatom, kifolyik a kezemből, és nem mutat többé értelmezhető rendszert... Volt, és lesz. Ezért van. És nem értem, de nem is kell érteni, csak élni. Befogadni, csodálni, és egyé válni vele.

- Szerintem, páran elvesztettük már a fonalat, de várjuk a fordulatot, és a konklúziót! Folytasd, David! Folytasd, kérlek!

- A kép címe – igazította meg keze egy hanyag mozdulatával a haját – A tomboló fény.

Néhány áll leesett, páran elakadtak a szóösszetétel értelmezésében...

- Azt mondta a vén, hogy a szenvedést én magam választottam. A tettek lehetőségei helyett... A tettek lehetőségei a színek kavalkádja azon a palettán... Azokkal a színekkel tudnám megfesteni a vágyaimat, hogy valóra válhassanak! A bátorság nem más, mint ezeket a színeket felvinni a vászonra... De van valami elemi félelem bennem, hogy a változás, amire mindig is vágytam, megváltoztat. Elcsúfít, eltemet... Vágyom az útra, ami boldogságot hoz, de félek a színektől, amik ezt az utat kiszínezik... A tomboló fény. Tiszta örülség, hogy a boldogság elől bujkálunk, nem igaz?

- Tanár úr azt mondta, mindenki azt rajzolhat ma, amit csak akar... Engem megijesztettek a lehetőségek. Mert magam sem tudom, mit is akarok igazából... Ezért a vásznon saját magamat mutattam meg... Úgy, ahogy most vagyok... - David befejezte. A diákok sorban a tanár tekintetét keresték. Furcsa csend állt be...

- Nos, David... Megleptél ezzel a magyarázattal... Komolyan megleptél. Sőt, alaposan gondolkodóba is ejtettél, mert ma osztályoznom kell a festményeket,

amiket alkottatok... Csak épp hoztál egy olyan nézőpontot, ahonnan nézve nem tehetek mást, mint hogy a legjobb jegyet adom valamennyi alkotásra... Köszönöm, hogy megkönnyítetted a dolgomat ma! Remélem, azért te is kiszínezed a vásznadat! De tudod mit? Ezt már tényleg rád bízom!

Az óra után David ebédelni indult barátaival a közeli kifőzdébe. Az utcán halk füttyörészés ütötte meg a fülét. Amikor megfordult, kellemesen borzongató érzés futott végig a gerince mentén... Mögöttük ballagott keresztül az úton egy szakadt-koszorú tarisznyás vén koldus, vidáman füttyörészve. David még elkapta a tekintetét egy pillanatra, és határozottan látta, ahogy bal szemével felé kacsintott, szélesen mosolyogva. Aztán befordult a sarkon, és eltűnt a szeme elől...

Ártatlan szilánkok

Július elseje volt. Reggel nyolc körül járt. A Napocska kitörölte az álmat a szeméből. Sugarai az erdő mellett ballagó két fiatal fiú meztelen felső testét már melegen nyalogatták. A barna hajú hóna alatt egy labda volt, míg a szőke, szemüveges kezében egy szatyrot lóbált. Az egyik oldalról az erdő, míg a másiktól egy végtelen búzamező lehelte rájuk párás levegőjét. Néha lágy, déli szellő simogatta a kenyérnekvalót, átellenben pedig a madarak csak arra vártak, hogy ez a két idegen elmenjen már, és a földre potyogott, érett magokból tudjanak csipegetni. Jókedvű volt mind a két fiú, mert már látták az erdő végét és a tisztásból is egy darabot, ahova igyekeztek. A Napocska néha kellemetlen tűszúrásokat dobott felénk, de a kerek labda rúgásához ez az idő mégis kitűnőnek bizonyult. A tisztáson két kapu is fel volt állítva, hiszen sokszor előfordult, hogy nemcsak ketten jöttek ki a placra. Mikor a faluban tegnap beszéltek róla, próbáltak kicsalni még fiúkat, hogy legalább kis csapatban lehessen játszani, de a többiek leintették őket. „Bolond az, ki ilyen melegben szaladgál” - mondták többen is. Őket viszont sem az eső – hiszen előfordult már, hogy havazáskor is kijöttek – sem semmiféle más körülmény nem riasztotta el a kerek játékszer kergetésétől. Kiérve a szemüveges fiú hanyagul ledobta a kezében lévő csomagot, és egy gyors mozdulattal kirántotta barátja hóna alól a labdát. Ránézett, elnevette magát, majd hatalmasat

rúgott a gömbölyű lasztiba. Fél óra múlva lihegve ültek le egymás mellé. A szatyorból előkerült két üveg, melyek hideg vízben áztatott ronggyal voltak körbetekerve. Jóízüket kortyoltak, majd újból folytatták a labda rugdosását. Fél tíz körül járhatott, mikor elfogyott a már langyos víz az üvegekből.

- Menjünk haza! - szólalt meg a szőke fiú.

- Rendben – válaszolt barátja lihegve – de holnap egykapuzunk.

Hazafelé próbáltak az erdő árnyékában lépkedni, de az erős sugarak ott is megtalálták őket. A szőke fiú tolatva haladt, barátja pedig a labdával próbálta eltalálni a fejét. Fél kört leírva folyamatosan visszapattant a játékszer. Egy ilyen dobásnál egyszer csak a búzaföld felé repült a labda. Ő próbálta visszajuttatni, de balul sikerült. Túl mélyre hajolt és a „bőr” a szemüvegét találta el. Halk reccsenést hallottak, az üveg pedig száz és száz darabban, a szemüveggel együtt az érett kalászek közé pottyant. Barátját megelőzve ugrott, és a földről felvéve szomorúan adta kezébe az összetört okulárét.

- Látsz azért? - kérdezte halkan.

- Igen – válaszolt, és közben nézegette az üveg nélküli keretet – közellátó, de szerencsére otthon van tartalék üveg – tette hozzá mosolyogva.

Már jó messze jártak, és nem vették észre, hogy hátuk mögött vékonyka füstcsík tekeredik a levegőben. A lány déli szellő még biztatta is a rózsabimbóként feltörő, pici lángokat.

A faluból a lovaskocsik nagy vizes hordókkal elindultak a búzatabla felé. A két fiú csodálkozva állt félre a vágató lovak elől. Megfordulva döbbenet látták, hogy hatalmas füst gomolyog.

- Ég az élet – ordított le az egyik ember a bakról, majd folytatta – tombol a fény.

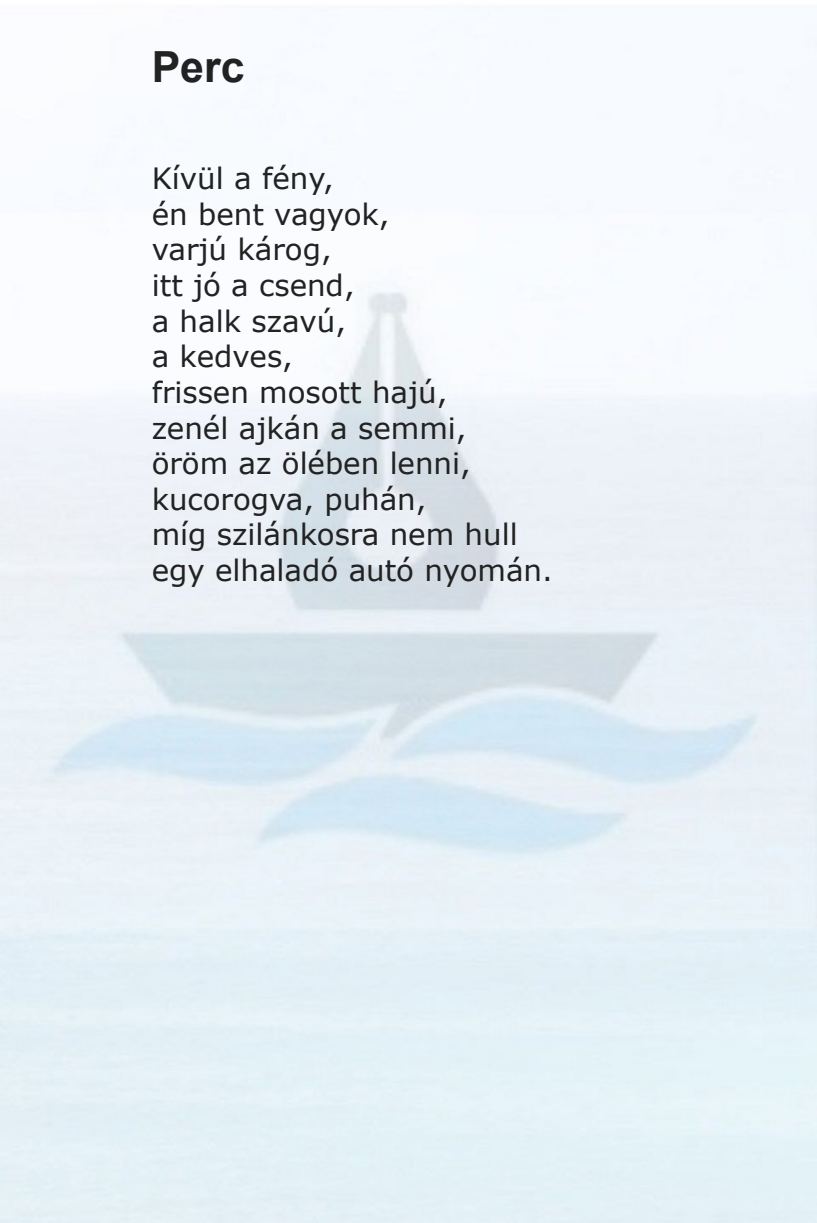
A távolban sűrű, fekete felhők jelezték, hogy talán közeleg a segítség.

Ötvösné Németh Edit

Perc

Kívül a fény,
én bent vagyok,
varjú károg,
itt jó a csend,
a halk szavú,
a kedves,
frissen mosott hajú,
zenél ajkán a semmi,
öröm az ölében lenni,
kucorogva, puhán,
míg szilánkosra nem hull
egy elhaladó autó nyomán.

Ötvös Németh Edit

Hurrá

Édes volt a hét,
édes a pihenés,
rángatózó élt,
megvakult villámfény.
Kopogtat az új év,
óévnek gyermeke,
kopottas kabátban,
éves lesz bérlete.
Duhaj most mindenki,
vigyorog, hiába,
nyomorult múlt időt,
dobja a kukába.
Hasztalan az öröm,
gyermeke naprakész,
év múlva neki is
penészes lesz a lét.
De addig mulassunk,
ordítsunk zabálva,
a múltat gyalázzuk,
habosan okádva.

Jakab Ibolya Shanti

Fények tánca

Festő palettán sem lehet elképzelni,
amikor az égbolt elkezd ünnepelni.

Csodálatos fénycsóvák vidám útra kelnek,
és ahogy az órák egyre jobban telnek,
mint valami halk zenére járnának körtáncot,
színes szivárvánnyal lepik meg a világot.

Soha nem tudhatod, hogy mikor érkeznek
kíváncsi szemek, mit gyakran elképzelnek,
felnézel az égre és láthatod ámulva,
hogy az égbolton áthatol színekben pompázva.

Ölelkezve, vidáman, boldog táncot járnak,
Mintha egy nagy titkot megmutathatnának.
Neked, ki most is áhítattal nézed,
Mily csodásak is az északi fények.

Kerecsényi Éva

Dé-javu

Varázsütésre kezdődött minden,
épp kihajoltam az ablakon,
hajnali utca kihalt volt szinte,
egy kutya vakkantott valahol.

Kapuban álltál, kulcsod zörgetted,
s valami megmozdult idebenn,
dé-javu érzés, vártam jöttödet,
és kicsit sem hagytál hidegen.

Ezer gondolat zúgott fejemben,
ugorjak vagy várjam, felgyere,
ne nyílj te kapu, adj még egy percet,
s te pillants már kérlek felfele.

Virágcserép nagy robajjal zuhant,
hidd el, az izgalom elkapott,
angyali kéz volt-e vagy a huzat,
kiáltottam, vigyázz, jó napot!

Megtört a varázs, végre rám néztél,
sorsunk itt megpecsételtetett,
szikrát kapott egy ismerős érzés,
tombolj te fény, jöjj el szerelem.

Krajtsovits Katalin

A mélyben

Fogalma sem volt róla, hogy került oda, ahol volt, a mélyben, a sötétségben. Néha mocorgást érzett maga körül, mintha apró lábak tapogatnák az utat, talán bogarak, lárvák...nem tudta, hisz semmit nem tudott magáról sem, hogy kicsoda, micsoda...

Csak érezte, hogy egyre inkább tágulna, nőne, csak szomjasan itta a nedvességet, amit mintha a magasból öntenének, és leszivárog oda a mélybe, ahol ő épp terjeszkedik. Néha melegebb is volt odalent a megszokottnál.

Álmodott sokat...szeretett álmodni, mert akkor nem ott lent a sötétben volt. Valahol máshol, ahol látni, kik és mik veszik körül és kicsoda, micsoda ő valójában...mert nem tudta még mindig, csak nőtt, toltta magát felfelé... Gyökereket eresztett, hogy támaszkodni tudjon, és rendületlenül tört a magasba. Mind nedvesebb és melegebb lett körülötte minden, ahogy nyúlt.

És egyszer csak megtörtént a csoda...kibújt a földből, csöppnyi alakját elöntötte a tomboló fény, ahogy zuhogott rá a nap sugara...

Körülötte számos társa ujjongott...

Millió fűszáltól zöldült a rét...

Zsubrits Zsolt

A város felett

Éjsötét takaró borítja
s legyinti felhő fodrát álmunk,
ábrándozunk, mint a leányka,
égbe kiált kacéran vágyunk.

Egy dal száll szelíd folyók hátán,
mesélne hidakról, reményről,
mohó tekintetünk zaj csupán,
repülünk csendkönnyű felhőn.

Szemcsillogás találkánk helye,
hol szivárványt színez a holnap,
a tornyokon túl csak te meg én,
szárnyam lebben, míg csóкод olvaszt.

Lágyan ringóan érzem heved,
szűk utcákban rekedt a hideg,
rebbenésünkkor Hold integet,
büszke lépcsőkön visszanevet.

Szívünkben rejtőzik a dallam,
csillagok közt tánra perdülünk,
bástyafokán szélkakas virraszt,
kéz a kézben együtt örülünk.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Csoda világ

Tavaszi fényben fürdik a táj,
bontja szirmait a sok virág,
madarak hangja messze száll,
nincs már szürkesség, eltűnt a hó,
tombol a fény az ég ragyogó,
szebbet a festő sem alkot,
távolban pacsirta csattog,
erdei fákon ezerszínű rügyek,
a fűben lilán az ibolya integet,
valahonnét dobszó hallatszik,
pedig csak a fakopács dolgozik,
lány szellő, mint lenge lány
bimbókra édes csókod dob,
távolban patak vidáman csobog,
megszabadult a jégpáncéltól,
és erről most boldogan locsog,
hallom, odébb már tücsök ciripel,
fülem a hangját örömmel issza,
számot csücsörítve fütyülök vissza,
e zsongást, mint szívverésem, oly tiszta.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Tavaszi

Tavaszi van, tavaszi van, látom!
Hisz rügyek fakadnak a fákon.
A lányok lengébben s kacéran lejtének,
lopva jobbra s balra, egy-egy mosolyt elejtének.
vajon az én szívem is gyorsabban zakatolt?
Báránnyfelhők az égen, választ most adjatok,
mikor a szellősodor felém ezernyi illatot.
Tűnődöm hajdan volt tavaszokon,
vajon az én szívem is gyorsabban zakatolt?
Báránnyfelhők az égen, választ most adjatok,
mikor szellő sodor felém ezernyi illatot.
Rajzolójátok az égre, titkon csak én értsem,
milyen voltam egykor, mert már nem emlékszem.
Mint ezer más csitri, ki kacagva fut széllel szembe,
s az ifjúság varázsát sugározza szerte?
Ó, milyen is voltam én, - hiszen már vénülök,
csak tűnődöm azon, hogy egyszer eltűnök.
Ám még itt vagyok, köröttem tomboló fény ragyog,
s átszellemült arccal a múltra gondolok.
Néha behunyom szemem, miközben ballagok,
azt veszem észre, hogy egy dalt dúdolok.

Halász István

Hajnalpír

Akár kit leránt örvénylő tenger,
küzd gyötrődve, s megéli a halált,
míg fentre érve enyhet nem talál:
vagyok magam e fuldokló ember.

Ajkam zeng most hálatelt imákat.
Ó, mi' öröm hangod újra hall'nom,
úgy félttem, már többé sose hallom,
szemem arc-tükröd: fénylő imádat.

S csordul ez érzés, miként ó'bora
csurran a nemes szőlővesszőknek.
Lásd, mint gyarló térdelek előtted:
mert voltam hitét vesztett, ostoba.

Hogy múlt az éj, tűnik rettenetem.
Hajnal pírján remeg, bókol az ég,
s homlokomon újra tűz csókokod ég.
Ó, én balga, majdnem temettelek!

Dittrich Panka

Fut felém a fény (haibun)

Fut felém a fény, megérint. De sír bennem a fájó múlt és feljajdul. Úgy kiáltanék. Nehéz teher a szívem. A bánat és csalódás árnyéka sebekkel szakítja. Úgy hinnék... úgy szeretnék... de lelkemben harang kondul. Állj! Elég! Mégis, mintha hangjából reményt súgna nekem: hidd, hogy várnak rád! Hidd, hogy szeretnek!

S fut a felém a fény. Melegít. Simogatva magához ölel. Engem hív. Mégis félek, reszketek. Múltam hideg árnyékként kísért. Hisz annyi szikra pislákol, égett, majd aludt ki bennem. Félek... pedig tudom, hogy a csillagok és a nap együtt ragyogva adják a léthez az erőt, a tiszta létezést.

Még ha külön is látom és érzékelem őket. Tudom, hiszem, összetartoznak. A fényük összebilincselő csendes magányában ontják szikrájukat, s felváltva kergetik a végtelenségbe a múltat és hozzák el csillogásukkal mindig a kiszámíthatatlan, félve várt holnapot.

És most mintha mindkettő egyszerre megérintene. Csendes magányomban várom, hogy befogadjam örökre azt a mágikus erőt, hogy hinni tudjak végleg minden kicsi, apró fénynek, mely szívemig elér.

Ködfátyol szítál
A fénnel szembeállva
Szürkül a világ

EZÜSTHEGY

Jakab Ibolya Shanti

Mount Everest

Akár egy büszke ór,
fenséges nyugalommal a tájat kémleli,
s bár vannak vetélytársai,
évezredek óta kiváltság ez neki.

Ezüstös sipkáján
a Nap fénye viháncolva játszik,
s hogy nem adja könnyen magát
az már messziről látszik.

Mindenki szeretné
legalább egyszer meghódítani,
útra kelnek hegymászók,
a csodát megtapasztalni.

De nem úgy van ám,
a természet nem adja oly könnyen a kincsét,
meg kell érte dolgozni,
ha látni szeretnék. Nem is kicsinykét.

Dittrich Panka

Egyszer

Ezüsthegy titkára ha egyszer felértem:
tűéles csúcsáról csorog le a létem.
Nem kísérnek címek, nem kétely a bélyeg,
itt én nem kergetem: miben mi a lényeg.

Nem kérem azt számon, hogy mi az én bérem.
Az utolsó sóhajomban az egyetlen kincsem:
magamban meglelni mindent, amim nincsen.
Vérem úgy párlík, mint keresztben az Isten.

Egy kővirág szirmán harmatosan, könnyen,
le a mélybe térve egy hangom se zörren.
Porszem árnyékán ahogy fénysugár röppen,
föld hideg talaján befogad a minden.

Szertefoszlom én is ahogy köd a tájon.
Míg éltem, nektek adtam szívdobbanásom.
Hiába maradnék, nincsen maradásom.
Áldom születésem s majdan pusztulásom.

Egy folyóparti stégnél rebegj egy imát.
Sírd a tegnapokba időmből a hibát.
Mert ki életre kel, temeti is magát.
Sorsa útvesztőben kiútra így talál.

Idegen anyag

- 1 -

- Szerintem ma menjünk az „Öcskösbe”! - szólalt meg a barna hajú fiatalember, és mélyet szippantott a cigarettából – ma biztos kidob a gép.

- Miért dobna ki? - kérdezte csodálkozva a szőke hajú barátja – Soha nem dob ki. Minket soha nem – váltott szomorúra a hangja.

- A parkon mikor jöttem át – vette át a szót a barna – egy bitang csinos szőkét láttam...

- Ez még nem ok – vágott szavába barátja

- Szóval néztem ledöbbenve azt a szőkét és megbotlottam.

- Ez még mindig nem ok – ismét közbeszólt a szőke.

- Igen...igen...hallgass már végig – ingerültség volt a hangjában – Na szóval megbotlottam és elestem.

- Igen? - nézett rá csodálkozva.

- Igen egy hanyag gazdi ott hagyta a kutyája gyurmázását a földön. Én meg beletenyereztem úgy, ahogy kell.

- Na jól van – nevetett jóízűen a szőke – akkor, menjünk. De azóta már megmostad a kezed ugye? - kérdezte felhúzott szemöldökkel.

- 2 -

Bementek az „Öcskösbe”. Minden generáció képviseltette magát a játékautomaták előtt. Fiatalok, öregek, koszosok, tiszták, szőrösek, frissen

borotváltak. Izgulva, ingerülten nézték a villogó fényeket és hallgatták a gép által kiadott idegesítő szavakat, többnyire persze azt, hogy „nem nyert”. Újból és újból nekivágtak azzal, hogy „na, most biztos, hogy nyerek, mert az előbb is csak épp egy picit hiányzott.” Az a picit azonban mindig hiányzott és hiányzik is. A lehetőség viszont itt van, a szerencse pedig itt cikázik a levegőben, itt nyalogat, kecsegtet és kéri a pénzedet. Ők pedig szorgalmasan helyeselték és dobálták be folyamatosan a csillogó fémdarabokat a gép nyílásába. Amit a szerkezet ugyanazzal a lendülettel elnyelt, várva a következő adagokat, hogy aztán vígan hirdesse kijelzőjén: „nem nyert!” A körforgás nem akart leállni, a gondolat hajtott mindenkit: „na majd a következő!”

A szőke és a barna fiatalember is ilyen lendülettel lépett oda a gép elé. Hatodik, hetedik, nyolcadik, majd a huszonharmadik „nem nyert” felirat következett. A barna fiú az utolsó pénz darabot vette ki a zsebéből, ránézett barátjára, megköpködte az aprót és bedobta. Kerregett, kattogott a masina, futottak a képek, majd hirtelen megálltak. Az összes pályán egyforma figurák táncoltak. Vékony, éles dudaszó kürtölt a fülükbe, majd megindult kifelé a csillogó fémpénzek véget nem érő áradata. Potyogott, pattogott, csilingelt a földön.

- Ez már egy egész ezüsthegy – nézett az előtte heverő kerek, csillogó fém pénzekre a szőke srác.

- Ez már az – nevetett barátja.

Fent az emeleten a biztonsági személyzet is látta a történeteket. Az egyik szekuritis az igazgatóhoz, míg a másik három a fiúhoz futott. A nagyfőnök megállt a gép előtt, ránézett a pénzre, széttette lábait, majd hangosan megszólalt:

- A felvételek alapján valami idegen anyagot juttatott a gépbe, így a játék szabályzata szerint a nyeremény nem illeti önt.

Kint az utcán a barna fiú egy gyűrött cigarettára rágyújtott, míg barátja megszólalt:

- Jobban jártál volna, ha elmész a bitang csinos csaj után...

Kerecsényi Éva

Szívhang

bolyongott a lelke
mint hazátlan árva
honvággy gyötörte
nem volt ki várja
ezüsthégy ormán
ugrásra készen...
megpendült egy húr
mélyen a szívében
„Higgy a szerelemben,
a szó igazában,
hűségben, erődben,
mások jószágában,
higgy az igazságban
és az álmaidban,
szív sugallatában,
vidám, szebb napokban,
higgy bátorságodban,
lépteid táncában,
higgyél önmagadban
s a végső megváltásban.”

Ötvös Németh Edit

Érzelemmentesen

(Ezüsthegyi könnyek)

Löktél már a kutyáknak
télvíz idején szerelmet,
elástad-e sárból szült
fényesre tépett lényedet,
könnyhomályos szemedet,
mert valaki megvezetett?
Kopár hegygerincen, mi
fuldokolva megevett,
átkulcsolta hitedet,
nem engedett,
csak nevetett,
csak nevetett.

Sikítottál néma szájjal,
tettre sosem rest
étvággyal,
a zúr sokszor
beléd talált,
pallosjogon
nem fértél át,
kiáltott az epéd, májad,
közben kifolyt
langyos nyálad,
sors ütötte meg a hátad.
sors ütötte meg a hátad.

Vándorlás... mese felnőtteknek

Valamikor régen, mikor még nemcsak emberek, hanem tündérek is éltek a földön akkor történt meg az, amit most elmesélek.

Egyszer ,egy szegény fiú kint aludt a mezőn és csodás álmot látott. Olyan vidéken járt, amiről eddig még soha nem hallott és el sem tudta képzelni azt, hogy van ilyen.

Hajnalban rohant az apjához, hogy elmesélje, miket látott éjjel. Az apja leintette.

- Tudatlan vagy te még, azért álmodsz össze ilyen bolondokat!

- De apám! – kezdte volna újból mesélni az éjszaka történetét, ám az apja fejbe kólintotta.

- Hallgass, ha mondom, mert nagyobbat is kaphatsz! A fiú mit tehetett, eloldalgott, de egyre csak az álom és az csodálatos smaragd erdő járt az eszében, amit látott. Ő még ilyen zöld fűvet, ilyen csodálatosan kék patakot nem látott, de tudta, érezte, hogy ennek valahol lenni kell.

Gondolt egy merészet, és elindult világgá. De bár mennyire sietett, olyan szép fákat, olyan virágokat és úgy trillázó madarakat sehol nem talált. Nagyon elfáradt és ledőlt egy fa tövébe. Akkor jött rá, hogy semmit nem evett, mert űzte, hajtotta valami, hogy eljusson az álmában látott világba. Hisz ott a csillagok szebben szórták fényüket, a virágok olyan színesek és illatosak voltak, mintha csak gyöngyből fűzték volna

mindet, és a szivárvány színeit festették volna szirmaikra. Amíg ezt végiggondolta, el is szenderedett. Akkor újra jöttek a csodálatos képek a szeme elé, de most valami fura, fel nem fogható el nem mondható illatot érzett, és mintha pillangószárny simította volna meg az arcát. Ettől felriadt. Ám olyat látott, hogy azt sem tudta, most álmodik, és a többi volt a valóság, vagy csoda történt és a valót látja. Áttetsző ruhában, ami szinte anyagtalan volt, egy fiatal csodálatosan szép lány állt előtte. Dörzsölte a szemét, ám a látomás megszólalt.

- Ne félj, súgta, és gyengéden átölelte Willah vállát. Én Yaszinda vagyok, az erdő tündérének a lánya.

- Ti valóban léteztek? Nem csak mese, hogy itt vagytok köztünk? Én ezt soha nem hittem volna!

- Igen, mi valóban létezünk! De nem jelenhetünk meg mindig és mindenki előtt.

- Akkor most miért vagy itt? – kérdezte Willah, de választ sem várva elkezdett beszélni arról, hogy miért indult útnak egyedül és olyan sietséggel, hogy még egy kis elemózsiát sem pakolt.

- Tudod, engem nagyon izgatnak a csodák, és olyat láttam, amit ésszel fel nem foghatsz, és meg nem érthetek.

Amikorra ezt elhadarta, Yaszinda rámosolygott, majd váratlanul megszólalt.

Willah úgy érezte, összedőlt a világ, villámok csapkodnak körülötte és szivárványfényben tündököl minden. Térdei remegtek, testét forróság járta át. Karjai bénán lógtak, nem tudta mit tegyen. Végül a lány törte meg a csendet.

- Ne csodálkozz, ez el volt rendelve. Itt a smaragdzöld erdő mélyén a királyi családom meglátta, hogy

megmutattam neked egy másik világot, és megigéztelek, hogy indulj útnak. Így hát most veled kell maradnom és meg kell magam szerettetni veled. Ezzel vezekelek.

- De miért volt a csók? Arra miért volt szükség?
A tündér felkacagott és így szólt.

- Kíváncsi voltam milyen is az embereknél látott, csóknak nevezett valami. Itt nálunk nincs ilyen, mi csak az ujjainkkal lágyan megcirógatjuk a kiválasztott tündérfiú ajkát.

Willah elmosolyodott, és megkérdezte.

- Most már tudod? Vagy most én mutassam meg? – Hisz nem volt ellenére, ami történt.

- Nem, dehogy! – szólt Yaszinda. – Inkább menjünk, hogy minél előbb ott lehessünk a célnál. Tudnod kell, hogy az, amit láttál, csak töredéke volt annak, ami ott vár ránk.

Ott a fák, ha a leveleiket fújja a lágy szellő, halkan zenélnek. Hárfák és fuvolák hangja szól. Amikor erősebb a szél, akkor gordonkák és zongorák zengnek.

- És ha vihar van? – nevetett a fiú.

- Akkor trombiták, kürtök és üstdobok dübörgő hangja hallatszik. De ez nagyon ritkán van.

Ez olyankor történik, mikor földi halandó arra téved, és leszakít egy levelet vagy letör egy ágat. Éppenséggel akkor is hangzavar van, amikor mi tündérlányok túl hevesek vagyunk, és játékközben a virágokat letapossuk. A szirmok nagyon érzékenyek ezért nekünk is vannak ösvényeink, ahol nem teszünk kárt semmiben.

Arról viszont nem tett említést, hogy amikor a szerelmes tündérpárok leheverednek a csodatévő fűre, az puha takaróként körbefonja testüket, és halkan,

szinte suttogva, énekkel szórakoztatja a párokat. Az ő mesés világuk minden titkát nem akarta elmondani.

Willah azt vette észre, hogy lassan, de egyre emelkedő vidéken járnak. A levegő balzsamos illatot kezdett árasztani, és egyre kékebb lett felettük az ég. Ezer színben pompázó madarak repkedtek felettük. Olyanok, amilyeneket még soha nem látott. Még abban a fura álomban sem.

- Mondd, sokat megyünk még? – kérdezte aggódva. Bár legnagyobb meglepetéssel vette tudomásul, hogy már nem éhes.

- Ne félj! Már nem tart sokáig az út, látod azt a kékesen fénylő hegyoldalt? Csak addig megyünk. Ott kell velem élned, és eldöntened, hogy mennyire tetszem, és eléggé megszerettél-e a velem töltött idő alatt.

Amíg így beszélt a tündér, Willah egyre jobban izzadni kezdett, szíve hevesebben vert. Legszívesebben ölje kapta volna Yazindát, de félt, hogy elriasztja. Talán csak játszik vele, és azért mondta, hogy meg kell őt szeretni. Hiszen bolond az, aki egy ilyen csodás teremtményt nem szeret meg. A karcsú alakját, amit fátyolszerű ruha fedett már akkor megcsodálta, ám azt, hogy a szemei olyan zölden csillognak, mint az álmában látott erdő lombja, azt csak most fedezte fel. Súlyosnak látszó hajkoronája úgy omlott a vállára, mint egy aranyzuhatag, és neki bele kell szeretni? Sült bolond lenne, ha nem ezt tenné, bármi is az ára. Ahogy ezen morfondírozott, Yazinda megállt és megszólalt.

- Látod előttünk ezt a csodás kékvizű patakot? Ha ezen átkelünk, már a célnál is vagyunk.

Willah megdöbbsent, amikor felnézett. A valószínűtlenül kék víz túloldalán egy ezüsthegyet látott.

- Én és a szüleim itt élünk. Királyi atyám már vár bennünket. Ha az úton meg tudtál szeretni, csak a beszédem és a kinézetem által, akkor fogadalmat kell tenned. De jól gondold meg, mit fogsz válaszolni a fogadalomtételnél. Nehogy később megbánd! Azok a sötét sziklatömbök, amiket a patakpatron láttál, mind olyan halandók voltak, mint te, de rosszul döntöttek. Mire a tündérlány ezt végig mondta, már a trón előtt álltak.

- Na, te földi emberfia! – kezdte a Tündérkirály. Nézz körül jól! - és ezzel ki tudja hogyan, de egy furcsa kézmozdulattal kettényitotta a hegyet. Amit a fiú látott, olyan csodás és sziporkázóan szép volt, hogy szeme elé kellett kapni a kezét. Gyémánt, topáz, rubint és ki tudná felsorolni, hogy milyen és mennyi drágakő volt ott halmokban.

- Ezt mind megkaphatod a lányom kezével együtt, ha fogadod, hogy a földi mivoltod elhagyod, és még csak gondolatban sem fogsz a régi otthonodban járni. Anyádat, apádat, testvéreidet elfelejted, és az általam rád ruházott hatalmadnál fogva azt a kendős, mezítlásos fruskát, aki után annyit ácsingóztál, egy üres kúttá változtatod. Akkor mindenki, aki megszomjazik, minden vándor boldogan rohan hozzá, de mindhiába! A kútban nem lesz életet, frissülést adó víz.

A fiú elgondolkodott, hogy ő most a szüleit, testvéreit tagadja meg? Azt a szegény lányt így elvarázsolja, hisz igazából bolondult érte. Aztán a tündérlányra nézett és erősen gondolkodott.

Végül megszólalt.

- Sajnálom király, hogy most nem tehetek kedvedre, de bármennyire is vonz itt minden, és hiába a csodás varázserő, amit kaphatnék tőled, én ezt nem vállalom.

Csodaszép a lányod is, de azt gondolom, nem lennék vele boldog itt, de még ha hazavihetném a falumba, ott sem. Talán most belőlem is fekete kőszikla lesz, de bocsáss meg, én akkor is nemet mondok. A Tündérr király elkezdett hahotázni, reszkettek a fák és nagy ezüstdarabok szakadtak le a hegyből, végül megszólalt.

- Na, te fiú! Mióta világ a világ sokakat próbára tettem, de így még senki nem utasította vissza, amit én ajánlottam. Voltak, akik alkudoztak, voltak, akik követeltek, szép számmal voltak olyanok, akik csendesek voltak, de elfogadták az ajánlatom és vállalták a fogadalmat. Már bánhatják. Te viszont a szeretetet a szüleid, testvéreid iránt többre tartottad minden kincsnél. Még a lányom sem kellett. Tiszta szíved jutalma, hogy ha visszamész a faludba, neked lesz mindig a legszebb termésed, a legszebb állataid, és tiéd lesz az a lány is, akiért annyi szidást kaptál.

Ezzel útjára bocsájtotta Willahot, aki meglepetésére mikor megfordult ott találta magát a fa alatt, ahol elszenderedett. Még arra sem maradt ideje, hogy elköszönjön a tündérektől.

Elmosolyodott, és boldog szívvel visszaindult a falujába, hogy segítsen apjának a szántásban.

Halász István

Ringó bölcsőn

Ahol élek, s a messzi végtelen
között nem is oly nagy a távolság,
miként az egyenes két végpontját,
mely híd, s összeköté: a képzelet.

A Hold szövi azt ezüst sugárból,
midőn fénye a tájon szétterül,
s míg pillámra bódulat nehezül,
szépséges útján gyakorta járok.

Varázskapukat nyit a csendes éj,
rajtuk túl a lélek szabad madár,
s ki nyugtalan vándor, hazatalál,
ringó bölcsőn az álmok mezején.

Megvalósult mese

Már messziről megcsillant, ahogy tekintete odavetődött a telehold fényénél...de a nagy világító égi labda látványa feledtette az ezüst csillanást, gondolta, ráér majd nappal utánajárni, főleg, ha a napfény is megcsillantja... Szerette a teleholdat nézni, fényében megfürödni... olykor úgy érezte, maga is megtelik a hold ezüst fényével, erejével, energiájával...

Lassan hajnalodott... halványult a hold, elvonult más tájakra... A nap piros tüzet rakott az ég alján, hirdelve, máris jön melengetni a földet...

Az ő fénye is megcsillantotta azt a titokzatos valamit, ami ezüst fényével csalogatta a rápillantó embert.

Mese nincs – gondolta –, meg kell néznem, mi az ott...Szemét a fényre szegezve elindult a mezőn a hegyoldal felé árkon-bokron, vízmosáson át. Nem félt... ismerte a vidéket gyerekkora óta. A fény egyre erősebb lett... Ment tovább, mintegy álomban, mígnem odaért az ezüsthégyben villózó hegy aljába, ahol egy barlang fényes alagútja hívogatta... Tétovázás nélkül bement... Talált egy nagy követ, rajta egy nyílveesszőt, ezüstheggyel a végén...Csak bámult, ámult... még sosem látott ilyet... Szerette volna megfogni, de nem merte, pedig a fény hívogatta, csalogatta, mégis megállta, hogy nem nyúlt hozzá...

Nehéz sóhajjal megfordult és indult kifelé, szívébe rejtve a varázsos ezüstnyíl képét...

Kint harsogott a napfény, a madárdal, pompáztak a virágok... mikor visszanézett, az alagút eltűnt és az

egész hegy ezüstben villózott.

-Az ezüsthegy!- suttogta megrendülten... erről beszélt öregapám, hogy csak azok láthatják, akik le tudják győzni önmagukat...

Boldog ugrándozással ment hazafelé, abban a tudatban, hogy megállta a próbát, és az az ezüsthegy, az ezüsthegyű nyíl, mindig segíteni fogja az élet harcaiban.

TIBETBEN A LÉLEK

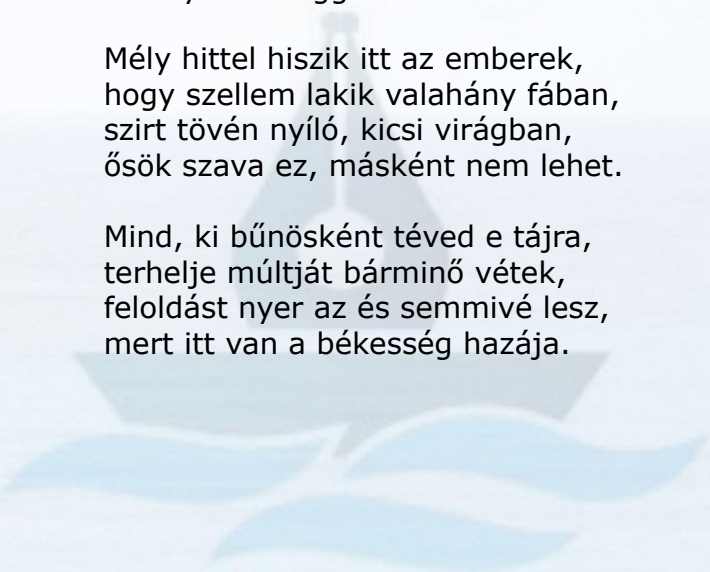
Halász István

A békesség hazája

Hol mennyegzőt ül a föld az éggel,
jeges szél süvölt, hideg, goromba,
istensége van minden oromnak,
s kényüktől függ halál és az élet.

Mély hittel hiszik itt az emberek,
hogy szellem lakik valahány fában,
szirt tövén nyíló, kicsi virágban,
ősök szava ez, másként nem lehet.

Mind, ki bűnösként téved e tájra,
terhelje múltját bárminő vétek,
feloldást nyer az és semmivé lesz,
mert itt van a békesség hazája.

Kerecsényi Éva

Közös hajóban

Mikor először megláttam,
valami megmozdult bennem,
sikítva sírt fel
sok hétaalvó sejtem,
tarkótól a talpig
beindult a vágta,
egymást előzte
vágy és a párja,
szikrát kapott az érzés,
mi épp hogy csak pislákkolt,
s fehér foltok helyén
megnyíltak világok,
élet költözött a
szunnyadó szívbe,
s repültünk ezerrel
fel az égbe, le a földre,
utaztunk keletre,
északra, délre,
érzelmek hullámán
a végtelen térbe,

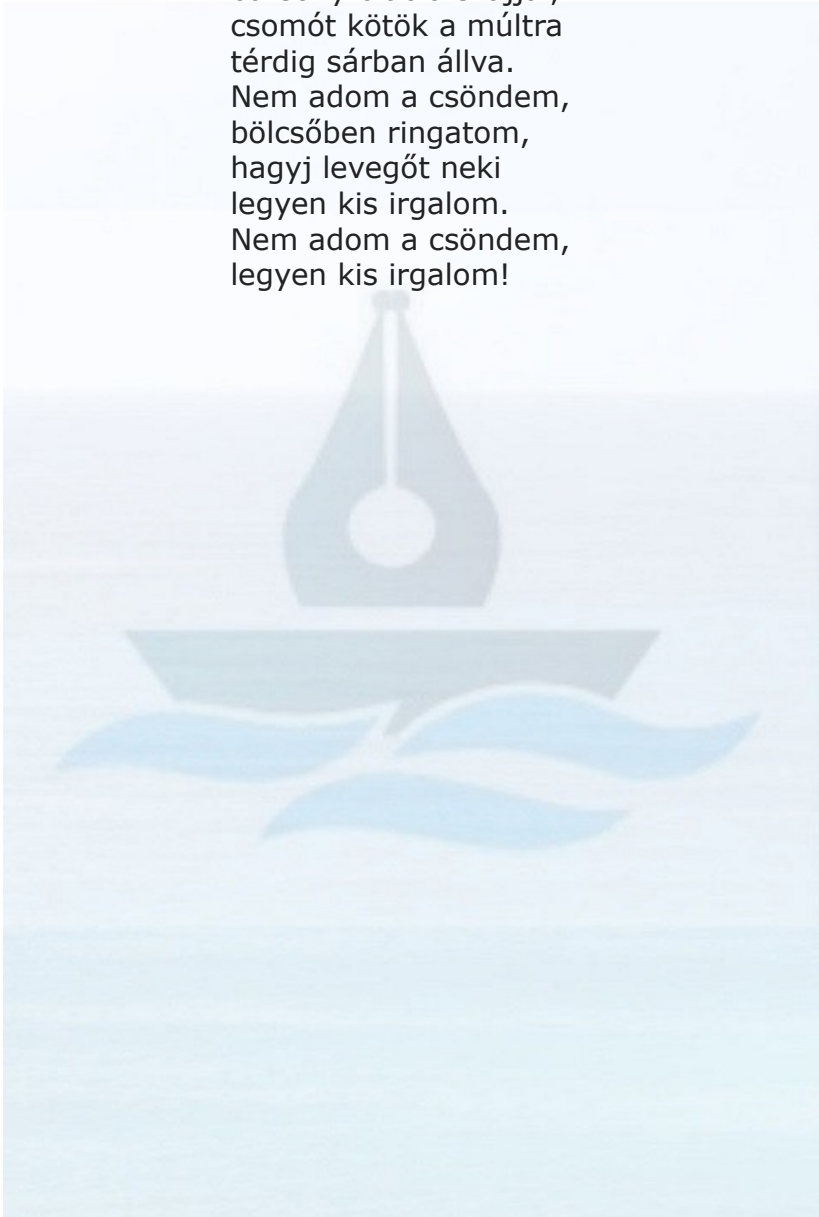
fürödtünk hajnalban
tibeti tóban,
élveztük az utazást
közös hajóban,
felkelő nap az
arcunkba bámult,
vízcseppek táncán
a hold is elámult,
angyalok torkából
zúgott az ének,
leporolt rólunk
a szél minden szégyent,
bejártuk a világ
összes szegletét,
s hallgattuk egymás
lelkének énekét,
kalandos útunknak
még nincs itt a vége,
csapjunk bele
a sors tenyerébe.

Ötvös Németh Edit

Nem adom...

Nem adom a csöndem,
enyém lesz örökre,
kritizálj bátran,
lökj be szűk tömlöcbe.
Nem adom a csöndem,
ragaszkodom hozzá,
hűvösen simítja
homlokredőm rostját.
Nem adom a csöndem,
fontossági sorrend
e kusza világban,
kimondani Ómen.
Nem adom a csöndem,
búbánatos király,
parancsra élni,
kit hite hagyott zilált.
Nem adom a csöndem,
bitorló tegnapok,
koszos lavórban fürdő
penészes zajok.
Nem adom a csöndem,
nem adom sohasem,
kapirgáljon bátran,
egy hang odalent.
Nem adom a csöndem,
hiába is várod,
torz vigyorú ünnep,
megfáradt barátok.

Nem adom a csöndem,
bársony blabla szájjal,
csomót kötök a múltra
térdig sárban állva.
Nem adom a csöndem,
bölcsőben ringatom,
hagyj levegőt neki
legyen kis irgalom.
Nem adom a csöndem,
legyen kis irgalom!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Düh és nyugalom

Férfiasan bevallom, hogy ma nagyon bolond voltam. Miért is, kérdezhetitek, hisz általában mindenki elmondhatja ezt.

Kielégítve kíváncsiságotokat, elmondom.

Úgy kezdődött, hogy a postára kellet mennem, mert voltak csekkek, amiket be kellett fizetnem.

Ezen már nem dühögtem, hisz ez minden hónapban így van.

Viszont volt a csekkek közt egy olyan, amit kézzel töltöttem ki, mert nem nyomtatták rá a nevet és az összeget. Ez egy ötszázforintos csekk volt. A postás nézte, forgatta, beírta róla az adatokat a számítógépbe, csóválta a fejét, majd megszólalt. Tudjátok mit mondott, hogy adjam oda a személyigazolványom. Mondjam meg az adataimat, ami az igazolványon is rajta volt, de még ki is kérdezte, nehogy más tollával ékeskedjek! Azt hittem, rosszul hallok. Forrt az agyvizem!

Amin ezeket fizettem be a Nemzeti ennek - annak, azzal nem volt gond, csak ezzel a szerencsétlen kézzel kitöltött ötszázforintos, sárga papírral.

Mikor megkérdeztem erre miért van szükség, megkaptam a választ.

A pénzmosás és terrorizmus finanszírozásával kapcsolatos törvényt kezdte emlegetni válaszában a postai alkalmazott.

Hüledezve kérdeztem, hogy most szórakozik velem, vagy mi? Hisz nincs április elseje, hogy bolondozzon velem. Mert akkor is túl erős lett volna ez a válasz.

Ha azt mondja, menjek a Hangya boltba és vegyek gereblyemagot, jobban elfogadtam volna, mint ezt a

választ.

Mondtam is azonnal, hogy hívhatja a rendőrséget, mert bizony én már beleestem a pénzmosás bűnébe! Sajnos még egy húszezrest is kimostam. Nem beszélve arról a négy vagy öt ezresről. Ám a postáskisasszony nem értette, miről beszélek, inkább hangsúlyosan megkért az adataim bediktálására és arra, hogy adjam át az igazolványom, különben nem áll módjában a kért tranzakciót elvégezni.

Akkor kezdett rángatózni a szemem, mert úgy gondoltam, hogy ötszáz forint csekken történő befizetése még nem tranzakció. Én valamikor úgy tanultam, hogy a tranzakció az nem más, mint főleg nagyobb szabású pénz- vagy bankügylet, művelet.

De már semmin nem csodálkoztam. Igazolványom átadtam, adataim bediktáltam, és mindezek után végre sikerült befizetnem azt a nyomorult összeget.

Hazaérve dühösen vetettem le a kabátom, csizmám és ültem bele a fotelbe.

Bekapcsoltam a rádiót, hogy valami zenét keressek, amitől meg tudok nyugodni. Ahogy tekertem a keresógombot, egy mondat ütötte meg a fületem.

Tibetben a lélek...

Itt megálltam, és nem kerestem tovább zenét.

A beszélő hölgynek már a hangja is megnyugtató. Mikor pedig az imamalmokról kezdett beszélni, eszembe jutott, hogy én is voltam a zalaszántói Béke sztúpánál.

Tovább figyeltem a rádióműsort, és megmagyarázhatatlan nyugalom és béke áradt szét bennem. Feledtem mindent, és a halk csengettyűk hangjától el is szenderedtem.

Mikor felébredtem, olyan érzésem volt, mintha az én lelkem is Tibetben járt volna a csodákkal átszőtt sztúpák világában. Boldog voltam.

Elvonuláson

A busz zsúfolásig megtömve robogott a városból el. Tamásnak szerencséje volt. Még időben odaért a pályaudvarra, ezért válogathatott is az ülőhelyek közül. Középtájon, egy ablak melletti ülést választott. Elégedetten helyezte magát kényelembe, és a piszkos, maszatos, esőcseppek áztatta üvegen át kémlelte a rohanó tájat. Fák, bokrok, házak, romos gazdasági épületek váltakoztak sík, unalmas dombokkal, területekkel. A távolsági járat gépbúgása gyorsan elálmosította. Nem tudta pontosan mennyi ideig is tart majd ez az utazás, csak azt, hogy délben találkozik a többiekkel a végállomásnál, ahonnét még legalább 2 km-t kell gyalogolni az erdei szállásig. Gondolatai hol előre szaladtak, a jövőt fürkészték, tervezték, mintha valóban megvalósulhatna bármi is abból, ami elképzelés és vágy. Hol pedig az elmúlt egy évének gyötrelmes képei és érzései körül forogtak. Ilyenkor fájt neki, és erős szorítást érzékelt a mellkasában. Ha nem uralkodott volna érzelmein, indulatain, akkor könnyezett volna. Az elmúlt időszak összes keserősége, csalódása zokogásba fakadt volna ki belőle, akár a föld alól a gejzír. Mari elhagyta. Vitte a gyerekeket, a közös élményeiket. Kész tények elé lett állítva, amikor begördült a bútorszállító teherautó az udvarba. Mérhetetlen harag költözött a szívébe ennél az emlékénél. - Az a rohadt! A személtáda! - és ökölbe szorult megint a tenyere. Újabb megállóhoz értek, ahol új utasok furakodtak középre, hátra, de egészen a sofőrig megtelt a folyosó. Azonban még mindig szálltak fel. - Kérem, húzódjanak hátrébb! -

jött a határozott, ellentmondást nem tűrő kérdés a hangszórókból. Az állók közül, aki tudott még, beljebb nyomakodott. Gyorsan két nagyobb méretű úti poggyász is útra kelt egyre beljebb, végül a középső ajtóval szembeni táskatartóban landoltak. Végül mindenki felfért. Akár a cigarettaszálak a dobozban, egymás mellett, szorosan kapaszkodtak az utasok. Már-már egymásba fúródtak. Tamás figyelme visszatért a saját kis nyavalygásaihoz. Belátta, nevetséges ez az egész, ami benne zajlik, és amire vállalkozik. De eddig máshogy nem sikerült megszabadulnia a gyötrődéseitől. Talán ez az egy hét segít rajta. Újból a tompa egyenletes motorzajé lett a főszerep, amitől páran elaludtak. Tamás belefúrta fejét az ülése magasítójába. Megpróbált aludni. Nem járt sikerrel. Fantáziált inkább. - Vajon milyen lesz ez az egy hét? Megkapja-e, amit szeretne? Aztán egyszer csak megérkeztek. Összeszedte a holmiját, elhagyta a járművet, ahogy mindenki más. A megadott helyen már a többiek váraakoztak, hogy együtt induljanak tovább gyalog. Kedves arcok, tömött hátzásokok, utazótáskák vették körül. A beszédesebbek ismerkedésbe fogtak. Különböző korú emberek, más-más háttérből, társadalmi szerepekkel, és távoli helyekről. Ami közös volt bennük, az a hátukon és a szívükben cipelt teher. Valamennyien kérdésekkel voltak tele, amelyekre a táborban reméltek válaszokat. Egy jó ötvenes építőipari vállalkozó az Alföldről váratlanul elvesztette két kiskorú gyermekét egy autóbalesetben, a felesége meg élete végéig mozgáskorlátozottá vált. Egy szomorú tekintetű nő daganatos problémákkal küszködött évek óta, ahogy mesélte. Voltak fiatalok, akik csak úgy, pusztán érdeklődésből, „nem találok a helyemet a világban”, hangulattal rótták a métereket. Tamás is beszámolt magánéleti válságáról. Volt, aki csak önmaga szórakoztatására szaporította a szavakat, netán

közönséget remélt magának. Akadt, aki magasröptű filozófiai kérdéseket feszegetett. - Van-e lélek? - meg hogy, - vajon egy keresztény kolostorban milyen is az a bizonyos lélek? És milyen Tibetben a lélek? Hogy egy zsidó hagyományokat tisztelő családnál milyen az a lélek? Akadt, aki mindenre tudott válaszokat adni, bármi is került szóba. A többség azonban mély hallgatásba burkolózott, mintha máris kezdetét vette volna a csendes elvonulás. Lassan megérkeztek az erdei táborba, ami hajdanán úttörőtábor lehetett, ám most - Éljen a természettel! Szabadidőközpont - felirat díszelgett a bejárat melletti táblán. Mindjárt kaptak részletes eligazítást. A napirendet több, jól látható helyre kifüggesztették. A lényegét hamar felfogta mindenki. Hét napig nincs duma, drog, cigi, egyéb élvezeti dolog, csak csend és némaság, könnyű, húsmentes ételekkel, korai kelésekkel és napi háromszori elcsendesedést, légzésre figyelést segítő gyakorlatokkal kiegészítve. Tamás tudta, hogy itt teljesen egyedül lesz önmagával, megszakítva minden fajta kapcsolatot a külvilággal, otthoni dolgaival. Leadták a mobiljukat, egy közeli hozzátartozó elérhetőségeivel együtt, arra az estre, ha netán rosszul lenne valaki. Külön szállásolták el a férfiakat és a nőket, még a párosan érkezők sem találkozhattak egymással. Minden külön zajlott gyakorlatilag. Az alvás, az étkezés, a tisztálkodás, csak a meditáló helyiségben láthatták egymást. Tamásnak a hajnali, ötórás kelés jelentette a legnagyobb gondot. Félálmosan, kótyagosan érkezett szinte mindegyik napon a legelső közös gyakorlatozásra. Össze kellett szednie magát, hogy bele ne aludjon. Ezek a közös és kötelező ülések tulajdonképpen semmiről sem szóltak. A résztvevőknek megtanították, hogy ülőhelyzetben, csukott szemekkel hogyan lehet könnyen és egyszerűen a légzésre figyelni. A rendszeresen végzett több órás gyakorlás rendkívüli figyelmet,

összeszedettséget kívánt mindenkitől. Mivel nem volt semmi egyéb teendő, hamar elsajátították ezt a technikát. Persze sokan összecsomagoltak a napok során, és hazaindultak. Nyilván nem azt kapták, amit vártak. Vagy nagyon is megijedtek az egyedüllétől, a csendben levéstől, attól, hogy nem történik semmi itt. Tamás úgy a negyedik napon érezte, hogy megnyugszik, lehiggad. Elfogytak arra már a múltjával kapcsolatos gondolatok, a jövője miatti aggodások. Legnehezebben a némasági fogadalom betartása ment neki. Négyen voltak egy két szobás faházban. Szeretett volna beszélgetni velük. -Mit gondolnak a lélekről? Van-e egyáltalán? Ha van, miféle, ha nincs, miért foglalkoztatja az embert? - Nagyon meg kellett erőltetnie magát, hogy ne szóljon egy szót sem. Szinte lehetetlen. A szabadidőt kirándulásokkal, sétákkal töltötték meg. Szerencsére az időjárás kedvezett nekik a szabadban tartózkodásban, így augusztus közepén. Sem eső, sem lehűlés nem zavarta a táborlakókat. Esténként korán feküdtek le. Egy kívülről az lehetett a benyomása róluk, hogy olyan süketnémák, akik céltalanul téblábolnak, ütik agyon az idejüket, hol csoportosan, hol elkülönülve. Még az utolsó napokon is voltak olyanok, akik elhagyták a tábort, nagyjából a felére csökkent azoknak a száma, akik lelkesen, kíváncsian kezdtek bele a csendességbe. Történt érdekesség is Tamással. Például a negyedik nap reggelén, tisztálkodás közben kicsit megrémült saját magától. Belenézett a tükörbe, és akkor szembesült azzal, hogy már jó ideje nem borotválkozott. Egy torzonborz ősember nézett vissza rá. Mintha nem is ő lenne az. Különös és félelmetes élmény volt, amikor véletlenül egy másik ember arcába nézett. Úgy tűnt neki, mintha haragudna Tamásra. Mintha valamiért neheztelne őrá. Pedig az ég világon semmi különös, ártó nem történt közöttük. Az összes tevékenysége zajtalanul, egyedül

zajlott a közös légző gyakorlatok kivételével. És mégis ezt a haragot mások tekintetében többször tapasztalta a hét hátra lévő részében. - Miért mérgesek rá? Nem követett el ellenük semmit, - aztán sietve otthagya a közös vizesblokkot. A furcsaságok idővel tovább szaporodtak. Talán az ötödik nap ebédjénél szállta meg enyhe rosszullét. Próbált enni, de apró rovarok, lárvák úszkáltak a tányérjában. Hirtelen szorongás vett rajta erőt. - Csak nem akarják megetetni csúszómászókkal? Esetleg meg is mérgezik? Többször remegés jött rá, mint mikor influenzás volt. Gyenge, erőtlen testtel, remegő végtagokkal tudta csak a dolgát végezni. Estére aztán lecsillapodott, elmúlt a félelme. Valahogy béke, végtelen nyugalom szállta meg. Sehol egy ijesztő gondolat. Rémes képzelgése, érzései megszűntek. Csak a némaság maradt. A múlt és jövő egyáltalán nem érdekelte már. És a lélekről azt gondolta így a hét vége felé, hogy ugyanaz, bárhol is üti fel a fejét, csak mi emberek öltöztetjük különféle jelmezekbe. Tamás mégis inkább a saját dolgával foglalkozott. Vajon hogyan tud tovább lépni most, hogy Mari már nem zavarja?

A csúcs

A kórházi szoba ablakán vékonyan süttött be a most ébredező Nap. Néha-néha árnyékot lökött a falra a negyedik emeletig felérő tölgy lombkoránja. Különös tánc volt ez az ágyban fekvő beteg számára is, aki fáradt, félig nyitott szemmel figyelte a falat. Sok mindent belelátott és beleérezett ebbe a különleges táncjátékba. Hol lovakat, hol erdőt, hol madarakat látott száguldani a végtelen mezőn, melyek földig hajoltak az örülden tomboló széltől, és kegyetlen iramban lebegtek a végtelen térben. Ő maga még fáradt volt, az esti rohama után beadott fájdalomcsillapítóktól. Nehezen és egyre lassabban nyitogatta szemeit. A fáradt test pihenni kívánt, így álomba merült. Először a hatalmas hegyeket látta meg, csúcsaik szinte a végtelenbe értek. Mindent tiszta, szűz hó borított. Csodálattal nézte az előtte elterülő tájat, és most érezte igazán, hogy milyen kicsi törékeny is ő. Egy serpa fogta meg a kezét, és halkán, felé fordulva, töredezve szólt hozzá:

- Innen már egyedül kell menned. Csak így fogod majd érezni igazán, hogy test és lélek tökéletes összhangba kerül.

Mezítláb lépkedett felfelé, de nem érzett fájdalmat. Lábát minden lépésnél térdig ellepte a tiszta, hús hó. Feltekintett és látta, hogy a csúcs annyit távolodott csak tőle, mint amekkora távot idáig megtett. Kis fáradságot érzett, de újból nekivágott, és taposta a

puha, friss hóréteget. Vékony csíkban, izzadság folydogált lefelé a homlokáról. Letörölte kezével, majd újból felnézett. A hőn áhított csúcs megint olyan messzinek tűnt, mintha ezidáig egy lépést sem tett volna. Ide vágyott, a végtelen hó, a hatalmas hegyek közé, és arra, hogy meghódítsa a csúcst. Most már kellemetlenné vált a fáradság, de nem adta fel. Érezte, hogy lábai gyengülnek és zsibbadnak. Tüdeje és szíve vas marokkal kezdte szorítani őt. Ebben a pillanatban felért a csúcsra. A hegy tetején magával találkozott, és bambán nézték egymást. A szorítás csak fokozódott. Éles, fájdalmas görcs rázta meg a testét. Kinyitotta szemét és felébredt. A kórházi szoba ajtaja kinyílt, fia és egy ápolónő lépett be. A nő gyakorlott szeme látta, hogy itt nagy a baj. Sarkon fordult és kiszaladt a szobából. A közelebb lépő fia karját megragadta, majd görcsösen maga felé húzta és akadozva szólalt meg:

- Tibetben jártam, meghódítottam egy csúcst és találozttam a lelkeimmel.

A fia szeméből lassan legurult egy könnycsepp és halkán apja fülébe súgta:

- Jól van, édesapa, semmi baj, csak most pihenjél egy picit.

Jakab Ibolya Shanti

Tibet

Éjszaka a lélek vándorútra indul,
tapasztalni, látni, fürdeni a szépben,
hogy reggelre frissen, új csatára várva,
helyet foglaljon az ember szívében.

Tibet a célpont, a tisztaság méhe,
ha szenved, megtisztulni idejár a lélek,
mert oly lágyan, békésen átölel,
mint az esti csendben halkán kúszó gregorián ének.

Szentjánosbogarak izzó csipkeszárnyon,
úgy világít mind, a mirhaillatú lélek,
feltöltődve máris újra útnak indul,

mint ezernyi mézédés búcsúja az éjnek.
Tárd ki hát a lelked, adj a jónak helyet,
mert a lélek mindig tudja, mi az, mi jó Neked.

Krajtsovits Katalin

Kürthangok mély zenéje

Tibeti lélek
a kürtök hangján szól
szívszagatóan

Belső harcra hív
magadat győzd le előbb
meditálással

Nem olyan rég lehetőségem volt egy fotókiállításon részt venni, ahol diavetítés is volt a tibeti emberek hétköznapijairól, és ahol hallani lehetett a hosszú kürtök zsigerig ható, borzongató hangját... szívszorító, sírni késztető hang... Biztos, hogy a kürtök hangjának sok értelmezése és feladata van... engem nagyon megrázott... felzaklatott...

Belső harcra hív a kürt, magadat győzd le előbb, aztán másokat...

Az élet úgyis elszáll... míg tart, miért ne élnéd békében, szabadon...

A kürt hangja hírt hozó... hangjából tudni, hogy vészt vagy örömet jelent. Ez valamikor nálunk is így volt, csak kisebb, harsányabb hangú kürtökkel, hogy a hír eljusson viszonylag hamar az ország egyik végéből a másikba.

Ma már ezt a szerepet a média tölti be, meg az internet, a telefon... De ettől függetlenül is szabad meditálni és meghallgatni a kürt hangját, hogy mit mesél Tibetről a lélek...

Tarsoly Beke Tamás

Tibetben a lélek

Égig érő hegyek
ölelik határát,
„a világ teteje”,
kedvesen így hívják.
Lakói a lámák
estig meditálnak,
kiváltságosok, majd
kis Buddha-vá válnak.

Ha egy ember meghal,
vágyja a nirvánát,
negyvenkilenc napig
zümögik a mantrát.
S mint gyermek ajkáról
a csendülő ének,
úgy száll fel szabadon
Tibetben a lélek...

ÉLETRAJZOK:

Balassa Péter (1977) – Győr

Pápán születtem 1977 februárjában. Mióta az eszemet tudom, az élet nagy dolgain gondolkodtam, történeteket találtam ki vagy játszottam el. Gyerekként a Bakony és az akkor népszerű indiános történetek voltak rám nagy hatással. A gimnáziumi években a versek hoztak kisebb sikereket, míg 2013-ban elkészült „A kút” című drámám, amit szerzői kiadásban nyomdába is küldtem. Jelenleg egy regényen (is) dolgozom.

Csapucha Rudolf (1958) – Abda

1958-ban születtem Tatabányán bányász család tagjaként. 1980-ban nősültem, feleségemmel azóta is kiegyensúlyozott, boldog házasságban élek. Két lányom van, akik már asszonyok és négy drága csicsergő unokám. Jelenleg a Győri Nemzeti Színháznál dolgozom mint segédmunkás. Az írással hobbi szinten foglalkozom, 10 éves koromban Jókai Mór és nagybátyám alkotásai hatására ragadtam magam is tollat. Kamaszkoromban egy hosszabb szünet következett, az igazán termékeny időszak akkor köszöntött be az életembe, amikor a teátrumhoz kerültem. Nagyon inspirált ez a kulturális közeg, fogalmazunk úgy, hogy a múzsa néhány évvel ezelőtt újra kopogtatott az ajtón.

Dittrich Panka (1966) – Győr

Születtem Győrött. 2004 óta hobbiból írok. Gyermekkorai emlémeim elbeszélésével kezdtem, az akkori állami gondozott életemet örökítettem meg. Azóta írok rövidebb novellákat, tárcákat, szatírákat. Valamint a versírás is naponta az életem részét képezi. Szeretek alkotni, adni valamit magamból másoknak. Kedvtelésből e-book köteteket szerkesztek. Másik hobbim a verses-zenés videók készítése. Több irodalmi pályázaton elért sikereim mellett, számomra a Kisalföld újságban közölt versek jelentik a legnagyobb örömet, hiszen a közvetlen környezetemben eljut minden hozzám közelálló emberhez. Megjelent köteteim: Rácsok a gyerekzsoba ablakán (2005), Csendhajó (2014), Csendem (2016), Ellen-tétek (2017).

E-book kötetek: Szívtárs (2015), Ihletések (2016), Itt vagyok (2016), melyek a MEK (Magyar Elektronikus Könyvtár) weboldalán olvashatók és ingyenesen letölthetők.

Halász István (1970) – Tápszentmiklós

1970. június 12-én születtem az Ikek jegyének harmadik dekádjában. Gyermekkoromtól szenvedélyem az olvasás és a gondolatok írásos megjelenítése. Huszonévesen vettem papírra első versemet, majd közel negyedszázados csend következett. 2013-ban egyfajta belső katarzis adott ismét tollat a kezembe. Eleinte prózákat írtam, majd fokozatosan nyergeltem át a versekre. A kezdetben hobbinak számító írás mostanra elválaszthatatlan része lett az életemnek.

Jakab Ibolya Shanti (1955) – Győr

2 gyermek édesanyja és 4 unoka boldog nagymamája vagyok. Vámszakértőként és banki tanácsadóként dolgoztam, 3 éve nyugdíjas lettem. 2016. decemberében írtam 40 év után az első verset Bendegúz unokám születésnapjára, ami annyira jól sikerült, hogy a családom biztatására publikáltam Shanti7 néven. Azóta 34 versem jelent meg Poet.hu oldalon, ahol amatőr és közismertebb költők írásai olvashatók. Mindig szerettem a verseket.

Asztrológus és lélekgyógyásként, többnyire olyan témáról írok, amik az emberek lelkét foglalkoztatja, megbetegíti, illetve az eddigi tapasztalataimat fogalmazom meg.

Mellette a győri Liszt Ferenc Kórus tagja vagyok, ami minden alkalommal feltölti a lelkem, amikor énekelhetek. Mindenre nyitott vagyok, ami boldoggá tesz.

Kerecsényi Éva (1964) - Győr

Körmenden születtem. Szombathelyi és pécsi tanulmányaim után a sors szerencsésebb kezének köszönhetően Győrbe vezetett az utam. Olasz magántanárként és asztrológusként tevékenykedem, szellemi éhségemet többek között az irodalommal, a költészettel igyekszem csillapítani. Jó kedvemben, rossz kedvemben, vidámabb és szomorúbb pillanataimban születnek rímpróbálkozásaim. Verseim megjelennek a Poet.hu, Verseskönyv, Holnap Magazin, Literatúra internetes irodalmi közösségek oldalán. Három magánkiadású könyvvel büszkélkedem. 2015-ben jelent meg Lélekkeringő címmel első könyvem, 2016-ban a Felhőtánc, 2017-ben pedig a Lélekfutam c. verses kötetem.

Kraljsovičs Katalin (1944) – Győr

A háborús időszak kellős közepén születtem. Szüleim nem igazán gondoltak családtervezésre már azokban a zivataros időkben, így épp eléggé meglepte őket jelentkezésem. Életem nem volt zökkenőmentes, és ez készítetett az írásra, eléggé szabad stílusban. Ha nem írhattam volna ki a gondolataimat, talán bele is betegedtem volna. Úgy vélem, Isten azért engedett élni és megélni annyi mindent, jót-rosszat egyaránt, hogy a leszűrt tanulságokkal másoknak is segíthessek. S ha csak egy ember is felismeri a saját érzéseit, megoldatlan gondjait, vagy épp a megoldást találja meg írásaimban, megérte!

Ötvös Németh Edit (1966) – Győr / Díszletfestő /

Születtem Győrben. Versírással 2015 óta foglalkozom. Számos irodalmi oldalon szerepelek, több antológiába beválogatást nyertem. Büszkeséggel tölt el, hogy alapító tagja lehettem az Író Alkotók klubjának.

Tarsoly Beke Tamás (1963) – Győr

55 éves nyugdíjas vagyok. Soproninak és győrinek is vallom magam egyaránt. Gimnazista korom óta írok verseket.

2005-ben megjelent az első verseskötetem.

Az a megtiszteltetés ért, hogy 2015-ben Perihelion címmel a veszprémi Elekes Pictures rövidfilmet készített a verseim nyomán. Több antológiában, újságban, hangos Cd-n jelentek már meg írásaim.

2018 tavaszán jön ki a nyomdából az első mesekönyvem és karácsonyra a 2. verseskötetem.

Jelmondatom: A tollam a pszichológusom!

Vönöczkiné Gmeindl Margit (1952) – Győr

Győrben születtem, de gyermek éveimet Gönyűn töltöttem. Mindig szerettem a verseket, az irodalmat. Versírással mégis csak egy szomorú esemény készítetett. Ki kellett írni magamból a fájdalmaimat, vágyaimat és mindent, amit éreztem. Ismerőseim unszolására pár versem beküldtem a Kisalföld című lapba. Meglepetésemre ezeket közölték. Ez további írásra ösztönzött. Azóta különböző antológiákban jelentek meg verseim, újabban novelláim. 2013-ban és 2016-ban magánkiadásban megjelent az „Életmorzsák” és a „Gyémántkönyvek” című verses könyvem. Két CD-m is van a You Tube-n. Itt zenei aláfestéssel Mészáros Mihály színművész mondja el verseimet. Mindig öröm számomra, ha versemmel megérintem az olvasó szívét.

Zsubrits Zsolt (1967) – Győr

Győrben élek és dolgozom. Szakképzési tanácsadó vagyok a Győr-Moson Sopron Megyei Kereskedelmi és Iparkamaránál. 3 nagykorú gyermekem van. Mindig is érdekelték az emberek, emberi sorsok, az emberben működő erők, lelki történések, rezdülések. Közel 4 éve kezdtem el rendszeresebben írni, a gondolataimat és érzéseimet papírra vetni. Elsősorban versek, novellák kérezkednek ki belőlem. Eddig két kötetem jelent meg. FinomSZER (2014 - Prózák, versek), Álomszárnyon (2017 – Versek)

AHOL TALÁLKOZNI SZOKTUNK:

ELÉRHETŐSÉG: iro.alkotok@gmail.com

Tartalomjegyzék

A Kikelet násztánca	6
A kikelet ereje	7
A tomboló fény	8
Ártatlan szilánkok	13
Perc	16
Hurrá	17
Fények tánca	18
Dé-javu	19
A mélyben	20
A város felett	21
Csoda világ	22
Tavasz	23
Hajnalpír	24
Fut felém a fény (haibun)	25
Mount Everest	27
Egyszer	28
Idegen anyag	29
Szívhang	32
Érzelemmentesen	33
Vándorlás... mese felnőtteknek	34
Ringó bölcsőn	40
Megvalósult mese	41
A TIBETBEN A LÉLEK	43
A békesség hazája	44
Közös hajóban	45
Nem adom	46
Düh és nyugalom	48
Elvonuláson	50
A csúcs	55
Tibet	57
Kürthangok mély zenéje	58

Tibetben a lélek.....59
ÉLETRAJZOK:.....60

